

JACK LONDON

SUİKAST
BÜROSU

ÇEVİRİ: AHMET BORA PEKİNER

6. BASKI

klasik

JACK LONDON
SUIKAST
BÜROSU

Can Klasik

Suikast Bürosu, Jack London

İngilizce asıldan çeviren: Ahmet Bora Pekiner

© 1963, Irving Shepard

© 2015, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Barror International, Inc., Armonk, New York, U.S.A. ve Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2015

6. basım: Ocak 2024, İstanbul

Bu kitabın 6. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Ayça Sezen

Editör: Seçkin Selvi

Düzeltili: Aylin Samancı, Mert Tokur

Mizanpaj: M. Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Alper Zeki

Baskı ve cilt: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Beylikdüzü O.S.B Mah. Orkide Cad. No: 1/Z Beylikdüzü-İstanbul

Sertifika No: 52098

978-975-07-5183-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

JACK LONDON
SUIKAST
BÜROSU

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Ahmet Bora Pekiner

♥can

Jack London'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Âdemden Önce, 1981

Denizin Çağrısı, 1982

Vahşetin Çağrısı, 2007

Beyaz Diş, 2011

Katıksız Sevgi, 2011

Demir Ökçe, 2012

Martin Eden, 2014

Meksikalı, 2016

Güney Denizi Hikâyeleri, 2020

Kızıl Veba, 2020

Güneşin Oğlu, 2021

JACK LONDON, 1876'da San Francisco'da doğdu. Kendi kendini eğit-ti ve 1897'de Klondike bölgesinde altın arayanlara katıldı. Klondike'tan döndükten sonra, şansını bir kez de yazarlıkta denemeye karar verdi. Otobiyografik romanı *Martin Eden*'da yansıttığı gibi, yazar olabilmek için olağanüstü bir çaba harcadı. İlk kitabı *Kurt Kanı* geniş bir okur kitlesine ulaştı. 17 yıl içinde *Vahşetin Çağrısı*, *Beyaz Diş*, *Deniz Kurdu*, *Demir Ökçe* gibi yapıtlarının sayısı 50'yi buldu ve ABD'nin en çok kaza-nan yazarı oldu. Jack London, 1916'da California'da öldü.

AHMET BORA PEKİNER, 1986'da İstanbul'da doğdu. 2014'te Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, Sanat Tarihi Bölümü'nden mezun oldu. Çeşitli yayınevleri için çevirdiği *Herkes İçin Yaratıcı Zekâ CQ*, *Güneş'in Kenti*, *Arena Bir*, *Kahramanların Görevi*, *Narsistik Bir Dünyada Hayatta Kalma Rehberi*, *Madam Blavatsky: Modern Spiritüalizmin Annesi* adlı eserleri dilimize kazandırdı.

Metinle ilgili not

Suikast Bürosu, Jack London'ın 11 Mart 1910'da Sinclair Lewis'den yetmiş dolara aldığı 14 hikâye taslağı arasında yer alıyordu. London bu taslaktan hareketle yirmi bin kelime yazdıktan sonra mantıklı bir son bulamadığını öne sürerek 1910 Haziran sonlarında romanı yarıda bıraktı. Robert L.Fish'in tamamladığı kitap 1963'te London'ın yazdığı "Kitabın Tamamlanması İçin Notlar" ve "Charmian London'ın Kitabın Sonu İçin Tasarladığı Taslak" ekiyle birlikte 1963 sonbaharında yayımlandı.

1

Parlak iri gözleri, temiz ve pürüzsüz görünümüyle dikkat çeken bir cildin üzerini saran yanık teni ve insanda okşama isteği uyandıran siyah renkli gür kıvrıkcık saçlarıyla yakışıklı bir adamdı. Kısacası kadınların bakmaktan hoşlanacağı türden biri olan bu adam, göze çarpan niteliklerinin tümüyle farkındaydı. İnce beli, kaslı vücudu ve geniş omuzlarının yanı sıra kendine has, küstah ve erkeksi bir havaya sahip tavırları, odanın içine ve ona buraya kadar eşlik eden uşağa attığı tedirgin bakışlarıyla ters düşüyordu. Uşak sağır ve dilsizdi. Daha önce bu apartman dairesini ziyaret etmiş olan Logan'ın anlattıklarını dinlememiş olsaydı bile hizmetçinin durumunu kendisi kestirebilirdi.

Uşağın kapıyı ardından kapatmasıyla birlikte odadaki ziyaretçi korkudan titrememek için kendini zorladı. Ancak odanın içinde böylesi bir duyguyu uyandıracak herhangi bir şey de yoktu. İçi kitaplarla dolu sıra sıra raflar, kimi yerlerde gravürler ve bir de harita askılığıının olduğu gösterişsiz, düzenli bir odaydı. Ayrıca duvarın önünde üzeri tren tarifeleri ve buharlı vapur broşürleriyle dolu bir sehpa da vardı. Pencerelerin arasında geniş tahta masanın üstünde bir telefon duruyor, hemen yanında ise bir daktilo makinesi bulunuyordu. Her şeyin

bu kadar özenle yerli yerine konmuş olması, bu düzenin ardında büyük bir zekânın yattığına dair bir işaretti.

Kitaplar, beklemekte olan adamın ilgisini çekti ve adam rafların arasında dolaşmaya, deneyimli gözlerinin tek bir bakışıyla koca bir raftaki tüm kitapların isimlerini incelemeye başladı. Fakat birbirlerine sıkıca dayanmış bu kitapların arasında da korkmasını gerektiren bir şey yoktu. Kitaplar arasında özellikle dikkatini çeken Ibsen'in düzyazı oyunları ve Shaw'un çeşitli romanlarıyla oyunlariydi; Wilde'a ait nadir bir baskı, Smollett, Fielding, Sterne ve *Binbir Gece Masalları*; Lafargue'dan *Evolution of Property*, *The Students' Marx*, *Fabian Essays*, Brook'un *Economics Supremacy*'si, Dawson'dan *Bismarck and State Socialism*, Engels'in *Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni*, Conant'ın *The United States in the Orient*'i ve de John Mitchell'in *Organized Labor*'ı¹ da bu kitaplar arasındaydı. Ayrıca özgün dillerinde Tolstoy, Gorki, Turgenyev, Andreyev, Gonçarov ve Dostoyevski de bulunuyordu.

Adam bir köşesinde yeni çıkmış romanların durduğu, üzeri düzenli yığınlar halinde güncel dergiler ve üç aylık yayınlarla kaplı olan yazı masasına doğru ilerledi. Rahat koltuğa oturup bacaklarını uzattı ve bir sigara yakıp masanın üzerindeki kitapları inceledi. Aralarından kırmızı ciltli, ince bir tanesi dikkatini çekti. Kitabın kapağında mest olmuş pozda gösterişli bir kadın vardı. Kitabı yerinden alıp adını okudu: *Four Weeks: A Loud Book*.² Kitabın kapağını açmasıyla, sayfalarının arasında ani bir parlamaya eşlik eden dumanla beraber küçük çaplı da olsa kuvvetli bir patlama gerçekleşti. Adam dehşetle

1. (İng.) Sırasıyla; Mülkiyetin Evrimi, Öğrenciler İçin Marx, Fabian Denemeleri, Ekonominin Baskınlığı, Bismarck ve Devlet Sosyalizmi, Doğu Ülkelerindeki ABD, Örgütlü İşçi Sınıfı. (Y.N.)

2. (İng.) Dört Hafta: Yüksek Sesli Bir Kitap. (Y.N.)

kendinden geçti. Koltuğunun geriye düşmesiyle adamın kolları ve bacakları havaya doğru dikilmiş, elindeki kitabı ise sanki tuttuğu şeyin yılan olduğunu sonradan fark eden birinin vereceği tepkiyle havaya fırlatmıştı. Ziyaretçi fena halde sarsılmıştı. Güzelim yanık teninin rengi bir ölününki kadar solmuş, parlak siyah gözleri ise korkuyla yerinden fırlamıştı.

Tam o anda dairenin içine doğru açılan gizli bir kapı aralandı ve söz konusu büyük zekâ içeriye girdi. Dehşet içindeki ziyaretçinin perişan halini incelerken suratında küçümseyen bir gülümseme asılıydı. Eğilerek yerden kaldırdığı kitabı tamamen açtı ve kâğıt füyeyi ateşleyen basit düzeneği sergiledi.

“Senin gibi yaratıkların kendilerini buraya gelmek zorunda hissetmelerine şaşırılmamak gerek,” dedi alayla. “Siz teröristler her zaman kafamı karıştırmışsınızdır. Neden sizi en çok dehşete düşüren şey, aynı zamanda en çok ilginizi çeken şeydir de?” Ziyaretçiden artık açıkça tiksiniyordu. “Toz, o kadar. Bu oyuncak tabanca mantarını doğrudan dilinin üzerinde patlatmış olsaydın bile en kötü ihtimalle konuşurken ve yemek yerken kısa süreliğine küçük bir rahatsızlık duyardın. Bu sefer kimi öldürtmek istiyorsunuz?”

Sesin sahibi olan kişi görünüm olarak ziyaretçisinin tamamen zittiydi. O kadar sarışıandı ki renginin atmış olduğu bile söylenebilirdi. Adeta bir albinoya aitmiş gibi görünen zarif ve ipeksi kirpikler, neredeyse renksiz sayılabilecek açık mavi gözlerini perdeliyordu. Kısmen kel olan kafası gene aynı şekilde zarif, ipeksi bir dokuya ve de yılların tonunu bozamadığı, en az kar kadar açık beyaz bir renge sahip saçlarla hafifçe örtülüydü. Sıkıca kapalı dudaklarında temkinli bir görünüm de olsa sert bir ifade yoktu. Geniş ve etkileyici alnı, ardında yatan beyin

hakkında ipucu veriyordu. İngilizcesi rahatsız edecek kadar kusursuzdu. Aksandan tamamen yoksun olan duygusuz dili neredeyse kendi içinde bir aksan oluşturuyordu. Az önce yaptığı kaba şakaya rağmen mizahtan fazla hazzetmeyen biriydi. Bilge biri olduğunu hissettiren vakur ve ağırbaşlı asaleti onu en iyi niteleyen özelliği idi; bununla beraber gücün verdiği rahatlıktan doğan bir görünüm sergiliyordu ve sahte kitaplar ile çatapatların çok ötesinde filozofça bir dinginliğe sahip üstün biri olabileceğini düşündürüyordu. Anlaşılması zor karakteri, renksiz renkleri ve neredeyse tek bir kırışığın bile olmadığı suratı yüzünden kaç yaşında olduğunu anlamının bir yolu yoktu. Belki otuz ile elli arasında, hatta altmış yaşında bile olabilirdi. Ona bakan biri aslında görüldüğünden daha yaşlı olduğunu düşünürdü.

“Ivan Dragomiloff siz misiniz?” diye sordu ziyaretçi.

“İnsanlar beni o isimle tanır. O da herhangi bir isim kadar iş görür. Tıpkı Will Haussman adının sizin işinizi gördüğü gibi. Kayıtlarda bu şekilde geçiyorsunuz. Sizi tanıyorum. Caroline Warfield ekibinin yöneticisisiniz. Onlarla daha önce de çalışmıştım. Yanlış hatırlamıyorsa Lanigan bizi tanıştırmıştı.”

Bir an durakladı, ince telli saçlarının olduğu kafasına siyah bir kasket geçirdikten sonra oturdu.

“Bir şikâyet yoktur umarım,” diye soğukça ekledi.

Adamın aksini düşünmesini istemeyen Haussman telaşla, “Hayır, hem de hiç,” dedi. “O diğer iş her yönüyle tatmin ediciydi. Sizinle tekrar irtibata geçmeyişimizin nedeni maddi gücümüzün buna yetmiyor oluşuydu. Ancak şimdi isteğimiz Emniyet Müdürü Mcduffy’nin...”

“Evet, onu tanıyorum,” diye sözünü kesti.

Aceleyle sözüne kaldığı yerden devam eden Haussmann, “Son zamanlarda adeta bir zorbaya, bir canavara dönüştü,” dedi artan bir öfkeyle. “Ekibimizin en seçkin

kişilerini bizden kopararak davamızda ardı ardına şehitler vermemize neden oldu. Tüm uyarılarımıza rağmen Tawney, Cicerone ve Gluck'u sınır dışı etti. Defalarca toplantılarımızı bastı. Polisleri bizi sopalarla dövüp sanki hayvanmışız gibi davrandı. Onun yüzünden dört kardeşimiz hapisane hücrelerinde çürüyor.”

Adamın bitmek bilmeyen şikâyetlerini dinleyen Dragomiloff, hesap tutuyormuş gibi başını ciddiyetle sallıyordu.

“Sonra bir de yaşlı Sanger var. Uygarlığın bu kirlenmiş havasını şimdiye dek içine çekmiş olan en temiz ve asil ruha sahip yetmiş iki yaşındaki sağlığı bozuk bu büyük adam, Sing Sing'te¹ on yıllık cezasını çekerken ağır ağır ölüyor. Ve ne için?” diye çılgınca haykırdı Hausmann. Ardından kendi sorusuna cevap verirken sesi ümitsiz bir boşluğa gömüldü. “Bir hiç için.

Yasaların üzerimize saldığı bu itlere tekrar kanlı bir ders verilmeli. Bize yaptıkları bu muamele yanlarına kalmaya devam edemez. McDuffy'nin polisleri önceden hazırladıkları ifadeleri mahkemede aleyhimize kullandılar. Bundan eminiz. Gereğinden fazla yaşadı. Artık zamanı geldi. Aslında çok daha önce ölmüş olması gerekirdi ya ama yeterli parayı toplayamamıştık. Ancak avukatların bize suikasttan daha pahalıya patlayacağına karar verdiğimizde zavallı yoldaşlarımızı hapisane hücrelerine bir başlarına yolladık ve böylece gereken parayı kolayca toparlayabildik.”

“Sizin de bildiğiniz gibi bir anlaşmayı yerine getirmeden önce ilk olarak onun toplumsal açıdan haklı görülebilecek olmasına dikkat ederiz,” diye nazıkçe görüşünü belirtti Dragomiloff.

1. 1826'da New York'ta açılan ve kaçmanın olanaksız olduğu iddia edilen hapisane. (Ç.N.)

İçerleyen Hausmann, “Şüphesiz,” diyerek adamın sözünü kesmeye kalkıştı.

“Ancak söz konusu bu olayda,” diye devam etti Dragomiloff sakin ve mesafeli bir tavırla, “amacınızın haklılığına dair neredeyse hiçbir şüphe yok. McDuffy’yi de, yaptığı işleri de biliyorum. Sizi temin ederim ki yapacağımız araştırma neticesinde de bu sonuca varacağımıza eminim. Şimdi, sıra geldi paraya.”

“Peki ya McDuffy’nin ölümünü toplumsal açıdan yararlı bulmazsanız?”

“Para, araştırma için kullanılan yüzde onu hariç, size iade edilecektir. Âdetimiz böyle.”

Cebinden dolgun bir cüzdan çıkararak Hausmann bir an tereddüt etti.

“Hepsini bir kerede mi ödemek zorundayım?”

“Kuşkusuz ki şartlarımızı biliyorsunuzdur.” Dragomiloff’un sesinde hafif bir azarlama vardı.

“Fakat biz anarşistlerin yoksul insanlar olduğunu sizin de bildiğinizi sanmıştım, yani ummuştum.”

“Zaten o yüzden size düşük bir fiyat önereceğim. On bin dolar böyle büyük bir şehrin emniyet müdürünü öldürmek için çok da fazla değil. İnanın ki masraflarımızı ancak karşılayacaktır. McDuffy gibi önemli kişilerin ücreti çok daha yüksektir ve hatta bu kadar önemli olanlarla da nadiren ilgileniriz. Hayatta kalmaya çabalayan yoksul bir ekip değil de milyoner birileri olsaydınız size McDuffy için en aşağı elli bin dolar fiyat verirdim. Ayrıca bu işi de keyfim için yapmıyorum.”

“Tanrı aşkına! Kim bilir bir kral için nasıl bir fiyat verirdiniz!” diye haykırdı Hausmann.

“Kralına göre değişir. Mesela İngiltere kralı diyelim, yarım milyona mal olur. İkinci ya da üçüncü seviyeden krallar ise aşağı yukarı yetmiş beş bin ile yüz bin dolar arası bir fiyata gelir.”

Hausmann, “Bu kadar pahalı olacaklarını hiç düşünmezdim,” diye mırıldandı.

“Bu yüzden bu kadar az öldürülüyorlar ya. Ayrıca siz, kurmuş olduğum bu kusursuz örgütün ağır masraflarını gözden kaçırıyorsunuz. Tek başına seyahat masraflarımız bile sizin tahmin edebileceğinizden çok daha fazla. Sayısız çalışmam var ve sakın hiçbirinin hayatlarını yok pahasına riske atıp birilerini öldüreceğimi sanmayın. Ve şunu da unutmayın, sorunsuzca hallettiğimiz bu işlerin hiçbirinde müşterilerimizi riske atmadık. Eğer McDuffy’nin yaşamı karşılığında on bin doları fazla buluyorsanız, o zaman kendi hayatınıza daha mı az değer biçerdiniz, öğrenmek istiyorum. Hem siz anarşistler iş bitirme konusunda çok yeteneksizsiniz. Bir şeye kalkıştığınızda ya işi elinize yüzünüze bulaştırıyorsunuz ya da yakalanıyorsunuz. Daha da kötüsü ise dinamit veya saatli bomba kullanmaktaki ısrarınız. Bunlar çalışanlarımız için hayli—”

“İnfazlarımızın ses getirmesi ve çarpıcı olması bizim için oldukça önemlidir,” diye açıkladı Hausmann.

Suikast Bürosu’nun patronu, onu başıyla onayladı.

“Evet, anlıyorum. Ama demek istediğim bu değil. Demin de dediğim gibi ajanlarımız için hayli riskli olan bu yöntemler birini öldürmenin en aptalca ve iğrenç yoludur. Eğer ekibiniz mesela zehir kullanmama izin verirse fiyattan yüzde on düşerim; şayet uzun mesafeli bir tüfeğe olur derseniz de yüzde yirmi beş düşerim.”

“İmkânsız!” diye haykırdı anarşist. “Bu bizim maksadımıza uymayacaktır. İnfazlarımız kanlı olmalı.”

“O halde sizin için herhangi bir indirim yapamayacağım. Amerikalısınız, öyle değil mi Mr. Hausmann?”

“Evet, Amerika’da doğdum. Michigan’ın St. Joseph şehrinde.”

“Neden McDuffy’yi kendiniz öldürüp parayı da ekibiniz için kullanmıyorsunuz?”

Anarşistin yüzü kızardı.

“Hayır, hayır. Sizin hizmetleriniz çok ama çok başarılı, Mr. Dragomiloff. Ayrıca benim, nasıl desem, yaradılışında birilerinin canını almaya ya da kanlarını dökmeye karşı gönülsüzlük var. En azından bunu kendi ellerimle yapamam demek istiyorum. Teorik olarak bir cinayetin haklı sebepleri olabileceğini anlıyorum fakat bunu bizzat kendim yapmaya elim varmıyor. Elimde değil, yapamıyorum işte. Bir sineğin bile canını yarmaya kıyamam.”

“Buna rağmen şiddeti savunan bir ekibin parçasısınız.”

“Farkındayım. Mantığım bu bağlılığı göstermem gerektiğini söylüyor. Felsefi yanı ağır basan ve direnişten kaçınan Tolstoycu¹ bir düşünce içimi rahat ettirmezdi. Mesela Martha Brown’un ekibinin yaptığı gibi diğer yavaşlığı dönmeyi doğru bulmuyorum. Biri bana vurursa, ben de ona geri vur—”

“Başkası aracılığıyla olsa bile,” diye soğukça sözünü kesti Dragomiloff.

Hausmann başını önüne eğdi.

“Gerekirse öyle. Eğer karakterim buna izin vermiyorsa, geriye kalan tek yol bu. İşte paranız.”

Dragomiloff parayı sayarken Hausmann fiyatı biraz daha kırabilmek için son bir çaba gösterdi.

“On bin dolar. Hepsi orada. Sizin olsun ama şunu da unutmayın ki bu para, onlardan talep ettiğimiz zor şartlar altında çabalayan birçok yoldaşımızın sadakatini ve fedakârlığını temsil ediyor. Şey, bu ödemeye Müfettiş Morgan’ı da dahil etseniz olur mu? O da en az McDuffy kadar aşağılık bir yaratık.”

Dragomiloff kafasını olumsuz anlamda salladı.

1. Devleti, tek dayanağı şiddet olduğu için reddeden, Hıristiyanlığın tek mesajının sevgi olduğunu savunan Hıristiyan-anarşist hareket. (Ç.N.)

“Hayır, buna imkân yok. Ekibiniz zaten şimdiye kadar yaptığımız en büyük indirimden yararlanıyor.”

Israr eden Hausmann, “Sonuçta bu bir bomba,” dedi. “Aynı bombayla ikisini birden halledebilirsiniz.”

“Ve biz de bunu yapmamaya özen göstereceğiz. Tabii önce McDuffy’yi araştıracağız. Eğer ölümünün toplumsal açıdan doğru olmayacağına karar—”

Kaygılanan McDuffy, “O zaman on bin dolarımıza ne olacak?” diyerek lafa karıştı.

“Zaruri giderler için kesilen yüzde onu haricinde kalanı size iade edilecek.”

“Peki ya onu öldürmeyi başaramazsanız?”

“Eğer başarısız olursak paranız yıl sonunda yüzde beş faizle size teslim edilecek.”

Görüşmenin sonuna geldiklerini belli etmek isteyen Dragomiloff masasındaki çağrı düğmesine bastı ve ayağa kalktı. Adamla beraber ayağa kalkan Hausmann, uşağın gelmesini beklerken fırsattan istifade ederek Dragomiloff’a bir soru daha sordu.

“Peki kaza, hastalık veya herhangi bir sebepten dolayı öldünüz diyelim. Elimde makbuz yok. Parayı bir daha göremeyebilirim.”

“Bunların hepsi önceden ayarlanmış olur. Chicago şubemin başındaki kişi derhal tüm yetkileri devralacak ve San Francisco şubesinin başındaki kişi buraya ulaşana dek her şeyi idare edecektir. Benzeri bir olay geçen yıl gerçekleşti. Burgess’i hatırlıyor musunuz?”

“Hangi Burgess?”

“Demiryolu kralı olan. Adamlarımdan biri bu işin üstündeydi. Her zaman yaptığımız gibi anlaşmaya varılmış, para peşin olarak alınmıştı. Tabii ki benim onayım da alınmıştı. Ancak iki gelişme yaşandı. Burgess bir demiryolu kazasında, adamımız ise zatürreeden öldü. Buna

rağmen parayı iade ettik. Yasal yollarla telafisi olmayan bu durumla bizzat kendim ilgilendim. Uzun soluklu başarılarımız müşterilerimizle yaptığımız anlaşmalara sadık kaldığımızın kanıtıdır. İnanın ki, bizimki gibi yasadışı işlerle uğraştığınız zaman yapabileceğiniz en ölümcül hata dürüstlüğünüzden ödün vermektir. Şimdi McDuffy'ye dönecek olursak—

Tam o anda uşağın içeri girmesiyle endişelenen Hausmann susması için Dragomiloff'a eliyle işaret etti.

“Tek bir kelimeyi dahi duyamaz,” dedi Dragomiloff.

“Ancak içeri gelmesi için az önce düğmeye bastınız. Ayrıca Tanrı şahidimdir ki zili çaldığımda bana kapıyı açtı.”

“Onun zili parlayan bir ışıktır. Zil yerine bir ampul yanar. Hayatı boyunca tek bir ses dahi duymamıştır. Dudaklarınızı göremediği sürece neden bahsettiğini anlayamaz. Tekrar McDuffy'ye dönelim. Onu ortadan kaldırmak istediğinize emin misiniz? Şunu unutmayın, bize bir kere iş verdiğinizde, o iş neredeyse bitmiş sayabilirsiniz. Zaten aksi halde bu mesleği sürdüremezdik. Bildiğiniz gibi kendimize has kurallarımız var. Bir kere anlaşmaya vardıldıktan sonra artık geri dönüş yoktur. Sizin için de uygun mu?”

“Oldukça.” Hausmann kapının önünde durdu. “Şeyle, yani eylemle ilgili gelişmeleri ne zaman duyarız?”

Dragomiloff hızla bir değerlendirme yaptı.

“Bir hafta içinde. Bu iş için yapacağımız araştırma sadece prosedür gereği olacak. Operasyonun kendisi ise oldukça kolay gerçekleşecek. Kilit noktalarda adamlarım var. İyi günler.”

The New York Times'in kitap ekinde, "Bu kitap büyük bir keyifle okunmasının yanı sıra yıllardır yazılmış en büyük gerilim romanıdır," diye tanıtılan *Suikast Bürosu*, 20. yüzyılın en önemli yazarlarından Jack London'ın siyaset dünyasına göndermeler yaptığı ironik bir yapıttır.

"London'ın romanı tamamlamadan bırakmasının nedeni, belki de anlatısının ABD imparatorluğunun yöntemleriyle suç ortaklığı içinde olmasından dolayı gittikçe içine saplandığı duygusal ikilemden kaynaklanır.

Robert L. Fish'in 1963'te tamamladığı macera romanı *Suikast Bürosu*, London'ın ölümünden sonra yayımlanan elyazmalarından biriydi. Kitabın Kennedy suikastının yaşandığı yıl ortaya çıkması, işlenen te-mayla –ulusal güvenlik adına gizli faaliyetlerde bulunan ve seçimle belirlenmemiş yetkililerden oluşan gölge bir hükümetin varlığı– birleşince ortaya atılan birçok komplo teorisine tuhaf bir inanılabilirlik havası katmıştı."

Donald E. Rose

#klasikler #amerikanklasikleri #gizem #gerilim #cinayet #ulusalgüvenlik
#ironi #siyasioleştiri #katil #kurban

Kapak resmi: Claude Monet

 can

canyayinlari.com | f | | | [canyayinlari](https://twitter.com/canyayinlari)

roman

ISBN 978-975-07-5183-7

9 789750 751837